

Դանիել Վարուժան

Միջօրե

Այս այն ժամն է՝ երբ կային մեջ Աշխատանքն առած կանգ՝
Արևուն տակ կը հևա:
Կը նընջե մեն մի մըշակ:
Քարայրին մեջ հեռակա
Հեծեժագին կը մեռնի գով Չեփյուռը ամրափակ:

Միջոցին սիրտն՝ հրրեղեն ցանցի մը մեջ սեղմված՝
Կը բաբախե հագի՛վ հագ:
Լըռության մեջ շողարժարծ
Ի՛նչ հըծծյուններ, ի՛նչ երագ.
Եվ ի՛նչ բույրեր առտըվան եղեգներուն կըտըրված:

Կը քընանան անտառներ թուխ կողերուն վրա սարին՝
Արծաթահյուս քողի տակ
Կապույտին մեջ, առանձին,
Կ'երթա ամպ մը կաթնորակ
Փափուկ բուրդեն ծըվեններ թողլով ժայռի կատարին:

Կ'ընդունի հողն իր սըրտին մեջ՝ իր սըրտեն ճեղքելով՝
Լույսին նիզակն արյունոտ:
Աղբյուր մը հոն, ծառին քով,
Կը հեծեժե նըվաղկոտ՝
Իր ոռոգած ծաղիկին վրա մեռնի՛լ չուզելով:

Գոմեշներ՝ լուծը լըքած՝ ճահիճին մեջ կը պատկին
Իրենց բերնեն հոսելով
Թելերն արծաթ շողիքին:
Սայլերն, անդին, դեզին քով,
Հրսկա ցռուկներ ցրցած՝ դատարկությա՛ն կը նային:

Այս այն ժամն է, ո՛վ հոգիս, որ ճըպուտին պես մինակ՝
Կատարներուն վրա մընաս.
Անդորրին մեջ անապակ
Դուն քու երգով արբենաս՝
Ինչպես արևն իր լույսով, իր լույսին հետ մի՛ն-մինակ: